

Radi se o pjesmi *Jubel*, koja me vraća u 2014. g., kad sam ušla u novu vezu i u avanturu zvanu „moj prvi (i zadnji) rad na sezoni“.

Vjerujem da većina vas zna o čemu pričam kad kažem da je ulazak u vezu označavala totalna erupcija emocija. Ono kad si konačno s nekim o kome si sanjao danima, mjesecima, mislio, vjerovao, ZNAO da je upravo ta osoba za tebe. Da je to to i da ništa ne može biti bolje od toga.

Kad znaš da ćeš učiniti sve da budeš s tom osobom jer ti samo razmišljanje o njoj pruža osjećaj neizmjerne sreće, zadovoljstva, radosti, pozitivnog ispunjenja... Kad cijelo tvoje biće i svaka stanica bude sretna samo na pomisao o toj osobi, a kad je vidiš, svijet stane na sekundu, srce na trenutak prestane lupati i zaboraviš disati. Jer ne moraš disati jer si ti sad Bog. Koji može sve uz tu osobu. Jer ste vi svemir, a ostatak svijeta ni ne postoji. E, znate o čemu pričam?

Tako se to i meni dogodilo i ja sam mogla sve. Pa tako i po prvi put otići na sezonu i zaraditi na taj način, iako je to značilo da se nećemo vidjeti dva mjeseca, a odnos je tek na početku. Ono što mi imamo dovoljno je

vrijedno i snažno i premostit ćemo mi i to, mislila sam.

Taj odnos, ta veza, započela je s kaosom i tako je i završila. Nikakve druge činjenične informacije o samoj vezi vama nisu relevantne, ali evo što je svakako relevantno.

Krenimo s pjesmom. Jeste si je pustili? Poslušali? Ne morate biti vrsni znalci engleskog jezika da biste je shvatili jer za probuditi emociju dovoljna je sama glazba i dvije riječi koje kažu – *SAVE ME*.

Spasi me.

To je ono što sam snažno osjećala u tom trenutku. Ta osoba je to. S njom će se sve posložiti i ja ću biti dobro. Sad će konačno život biti onakav život kakav ja hoću i od ovog trenutka nadalje ja ću biti sretna osoba. Jer imam nekoga tko će mi to pružiti.

To je zamka u koju se mnogi, mnogi uhvate. Djelomično sam o tome već pisala i govorila na neki način u videima s Youtube kanala, a ovaj put to jasno iznašam.

Ako mi sami nismo dobro i nismo sebi dovoljni, ne možemo naći osobu koja će nam „nadmjestiti“ te nedostatke. Kako zračiš,

tako privlačiš. *Kak si zemeš, tak te hiče.* I druge inačice ove mudrosti.

Tražiti nekoga da te spasi? Tražiti od nekoga da upotpuni tvoje praznine kako bi bila cjelovita, zadovoljna i sretna osoba? To tako ne ide. I to nikad nije dobra ideja.

A znate što je najzanimljivije? Možete voljeti tu osobu do neba i natrag, i ta osoba isto tako snažno može voljeti vas, ali tu se ne radi o ljubavi. Ljubav nije dovoljna. Odnosno, da kažem potpuno točno – snaga ljubavi između dvije osobe nije dovoljna. Ljubav prema sebi dovoljna je, potrebna i nužna.

Od malih nogu okruženi smo ljubavnim pričama u kojima princeza upoznaje princa, dogodi se neka nedaća (npr. netko joj želi preoteti princa), ali princ ipak na neki način uspije shvatiti da je baš princeza za njega i kad to shvati, oni žive sretno do kraja života. A onda nas nastavljaju *filati* s tim pričama kroz sapunjare: španjolske, turske, talijanske... Sve su iste od jednog do drugog naslova – nađu se, ljubav na prvi pogled, nema dvojbe, *tojeto* samo takvo, uplete se majka, otac, pola njezine i/ili njegove obitelji, oti- ma ga njezina zla sestra blizanka ili najbolja

prijateljica koja prestaje biti najbolja i u 389 epizoda izdogađa se sve što se u životu desetoro prosječnih ljudi i veza ne bi izdogađalo, ali na kraju, baš u toj 400. epizodi, on ili ona ili oboje, shvate da su si zaista suđeni i da se (ipak) vole. I kaj je s tim da sve te serije moraju imati okrugli broj epizoda?

I kako da čovjek onda ima realnu sliku o ljubavi? Kako da čovjeku ikad padne na pamet da nije stvar u „borbi“ za tu osobu, odnosno ako je nekom stalo do tebe, ne moraš se boriti da bi osoba to shvatila. To možda još može proći u srednjoj školi, ali kasnije više nema opravdanja za takvo ponašanje. Ili ima s obzirom na to da nas nitko nikad nije učio da je bitno najprije voljeti sebe jer ćeš jedino tako uz sebe imati osobu koja te voli i koja je stabilna.

Zamislite sad ovaj scenarij sapunjare.

Huanita (da, sa „H“) živi s roditeljima u jednom malom meksičkom pitoresknom selencu, život uglavnom provodi brinući se o ovcama i kravama s ranča, kuhajući ručak, brinući se o staroj baki te jašući konje. Kad je Huanita završila svoje srednjoškolsko obrazovanje, veoma oprezno izložila je

roditeljima da bi voljela otići u veliki grad i nastaviti obrazovanje za učiteljicu. Roditelji su smatrali da je Huanita jako hrabra kad bi se usudila živjeti u velikom gradu jer oni znaju kakve sve opasnosti vrebaju u velikom svijetu. Nakon kraćeg razmišljanja shvatili su da je to luda ideja jer bi Huanita tamo mogla otkriti čari zabave, alkohola ili nedajbog droga, a, uostalom, veoma je potreban još jedan par ruku u kući. Stoga su joj veoma smjelo i blago tijekom nekoliko tjedana nabijali osjećaj krivnje govoreći joj da bez nje ranč ne bi funkcionirao, da nemaju dovoljno financija da bi joj mogli to priuštiti i da je najbolje da se obitelj drži zajedno jer su oni jedini koji će uvijek biti tu za nju i jedini koji će joj zaista pomoći u životu. Huanita je u to s vremenom povjerovala i odustala od daljnjeg školovanja.

Huanita ima prijateljice susjede iz sela i za sebe smatra da provodi miran i bezbrižan život. No, Huaniti nešto nedostaje. Ima već 22 godine, a u selu je dobila nadimak la tia mayor (stara koka) jer još uvijek nema supruga. Ne da nema supruga, nego nema ni dečka ni perspektivu da ga ima jer su svi ovi iz sela već zauzeti, premladi, prestari ili gay.

I tako Huanita živi u tihoj čežnji očekujući svog princa savršenog te se svake večeri sa suzom u oku pomoli Božeku dragome da joj (konačno) pošalje njezinog princa.

Kako to obično biva s radnjom u prvoj epizodi, upravo na kraju gledatelje potpuno neočekivano iznenadi dolazak mladog poduzetnika iz prvog grada do sela, čiji auto potpuno neočekivano krepa ispred ranča poznate nam Huanite.

Mladi poduzetnik, sav izbezumljen jer se žuri na važan poslovni sastanak, traži po ranču pomoć od prve osobe koja će naići. I tu se događa čarolija. Pogledi Huanite i mladog poduzetnika se sretnu i (dramatična muzika) njih oboje u tom trenutku shvate da će mu ova sljedeće godine roditi sina. Kraj prve epizode.

Eto dragi moji, moje misli odvele su me u pisanje scenarija za sapunjaru, ali vjerujte da to neće biti sapunica kakvu ste očekivali. Ova sapunica bit će upravo onakva kako su nas trebali učiti i kako su sapunice trebali snimati kako 90 % populacije sad ne bi imalo potpuno iskrivljene poglede na ljubavne odnose, sebe u ljubavnim